

Petunya
@sokakteyzezi

Ve Usulca
Fısıldadı Kalbim

DESTEK YAYINLARI: 1241
EDEBİYAT: 389

**BÜLENT ETİK, FURKAN GÜVEN, BÜNYAMİN KALKAN
VE USULCA FISILDADI KALBİM**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşın
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2020
5. Baskı Ağustos 2020
6. Baskı Kasım 2020
7. Baskı Mart 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-767-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit - Çetin Koçak
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No: 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 48625

Petunya

@sokakteyesi

Ve Usulca

Fısıldadı Kalbim

Mucizelere inanmaktan vazgeçme...

SOKAK TEYZESİ GRUBU YAZARLARI

BÜLENT ETİK
FURKAN GÜVEN
BÜNYAMİN KALKAN

KURULUŐ HİKÂYEMİZ

Toplumumuzda eksikliğine Őahit olduğumuz baŐlıkları ele almak ve “Daha barıŐııl bir hayat için ne yapabiliriz?” sorusuna cevap aramak istediğimiz bu uzun ve zorlu yolda “Sokak Teyzesi” grubunu en nihayetinde kurmaya karar verdik. Gerek bundan sonra devam edecek hikâyelerimiz, gerekse hayata geçirmek üzere çalıŐmasını henüz sürdürdüğümüz sosyal projelerimizin ilk adımı olan kitabımızı hayata geçirmenin gururunu yaŐıyoruz.

Bilmenizi isteriz ki bu yolda Őimdilik sadece üç kiŐiyiz. Ve en kısa zamanda “Sokak Teyzesi” grubu adında milyonların kalbine değeğimiz konusunda umudumuz ve inancımız tam.

Unutmayın:

“Sokak Teyzesi” bir umut demektir.

Ve bu umudun anahtarı sizlersiniz.

“Oysa bu hayatta yaşamanın esas formülü,
umut etmek değil midir?”

Öyle ise bu hayat neden umutlarımızı
elimizden almak ile başlar?

Bu sorular cevapsız kalmamalı!

Hayata kaç sıfır yenik başladığımı bile
bilmiyorum henüz.

Üstelik bu düşüşümün
son düşüş olduğundan da emin değilim.

O denli mağlubum anlayacağın.

Ben umut etmekten, hayat ise
umutlarımı kırmaktan bir an olsun vazgeçmedi.

Peki ya şimdi kim kazanacak?

Sen söyle istiyorum azizim!

Hayat mı?
Yoksa ben mi?

“Bilmeni isterim.

Bu sokaktaki en güzel şarkı sensin.”

Hayat

senin hangi melodiye sevdiğine bakmaz.

Yalnızca kendi şarkısını söyler ve geçer.

*Hayat senin hangi melodiye sevdiğine bakmaz.
Yalnızca kendi şarkısını söyler ve geçer.*

Birinci Bölüm

Ben şimdi tam olarak neyim?

Küçük bir çocuğun karaladığı resim mi?

Yoksa bir sokak çocuğunun, düşünüyorduğu aile mi?

Belki de sandığım kadar bir şey değilimdir. Çünkü kimim kimsem kalmadı bu hayatta. İlla bir şey olmam gerekiyorsa eğer kesinlikle uçurtma olmalıyım.

Göge yükselemeyen uçurtma...

Artık bir çocuğun daha sevinci olamayacak, kanatları kırılmış ve kendi kaderine terk edilmiş yalnız bir uçurtma.

Mamafih, yerden kalkabilir miyim, tamir edilebilir miyim bilmiyorum.

Yeniden göge uçar mıyım onu da bilmiyorum.

Fakat bir mucize olsun istiyorum.

Hayatıma bütünüyle tesir edecek, geçmiş günlerin acısını mütemadiyen dindirecek ve gelecek için gereken adımları atmamı sağlayabilecek bir mucize...

***

Çocukluğumdan gelen bir alışkanlığım var benim. O da şu ki: Gökyüzü ile konuşmak.

Yine o akşamlardan biri idi.

Kahvemi yaptım ve esen havaya aldirmeden balkona çıktım.

Rüzgârın tesiri ile soğuyan kahvemi yudumladım ve ardından söze başladım.

“Şimdi kadın başıma ne yaparım? Nasıl ayakta kalırım böylesi kirlenmiş bir dünyada? Üstelik çok da korkuyorum. Işıkları söndürmeye bile cesaret edemiyorum. Mesela şimdi evime bir hırsız girse, avazım çıktığınca bağırırsam, sesimi duyan olur mu? Yardımına koşan olur mu? Olmaz değil mi? Hiç de şaşırmamak gerek bu duruma.

Babamın bile sessizliğe gömüldüğü, bizleri arayıp sormadığı bu dünyada, başkalarından insanlığa dair bir vazife beklemek pek de yerinde bir davranış olmayacaktı.”

Adını bile duymak istemediğim bir insanı, yapmamış olduğu bir vazife ile yan yana koymak içimi fena halde acıtmıştı. Çünkü o bunu kesinlikle hak etmiyordu.

Mütemadiyen yüzünü dahi görmediğim, sesini duymadığım, kokusunu bilmediğim ve hiçbir şekilde bizleri merak etmeyen, arayıp sormayan ve hepsinden öte tanımadığım bir insanı varsayacak da değilim.

Soğumaya terk ettiğim kahvemi hatırladım ve derhal arka arkaya birkaç yudum aldım. Ardından sözlerime devam ettim.

“Peki, ya ailesizlik tam olarak nedir? Üç odalı bir evin içerisinde yalnız kalmak mıdır yoksa gözlerini açtığı günden bu yana hayatı yalnız yaşamak mıdır?”

Bu soruya içten içe gülümseyip şu cevabı verdim:

“Sanırım hepsinden biraz almışım.”

Odama geçtim ve günlerdir uykusuz kalmamın verdiği yorgunluk ile gözlerimi derhal kapattım.

***

Gözlerimi açtığım vakit öğle ezanı okunuyor idi. Derhal yaktakta toparlandım. Ezanın bitişiyle beraber aşağıdan ayak sesleri işittim. Müthiş bir panik başladı o an içimde. Aşağı inip inmeme konusunda oldukça kararsızdım. Diğer yandan gündüz vakti neyin hırsızlığıdır bu diyerek kendimi teselli ettim. Ardından kapıya doğru pür dikkat ilerleyip, kapı kolunu sessizce büküp dışarı çıktım. Merdivenlerden başımı sarkıtıp, aşağı doğru bakındım. İçeride yaşlı bir teyze koltukta yayılmışçasına oturuyor idi. Üstelik beraberinde bir de valizi vardı.

Alalacele merdivenlerden aşağı indim. Yaşlı teyze karşısında beni görünce oldukça afalladı ve büyük bir korku belirdi o an yüzünde.

“Siz de kimsiniz? Evime hangi hakla girersiniz? Sizi polise teslim edeceğim.”

Telefona doğru hareketlenmek üzereyken yaşlı teyze dile geldi.

“Asıl sen kimsin? Burası benim evim. Hem Mihriban nerede?”

Annemin adını anması ile içimde tarifi pek de mümkün olmayan duygular gezinmeye başladı. Telefona doğru ilerlemeyi bırakıp, durakladım.

Beyaz tenli, masmavi gözlere sahip olan bu kadına uzun uzun baktım. Siyah yazmasının altından alınına dökülen aklaşmış saçları hafif yamuksu duran küçük burnunu kapatıyor ve yüzüne ayrı bir güzellik katıyordu adeta.

Ardından bu yaşlı kadının annemi nereden tanıdığını fevkalade merak edip, hızlıca toparlandım.

“Siz annemi nereden tanıyorsunuz?”

Sorduğum soru üzerine yaşlı kadının yüzünü hayli büyük bir ekşime aldı.

“Demek Mehmet’ten sonra annen başka biri ile evlendi. Aslında hakkı var olmasına var da bari başka bir eve taşınır insan öyle değil mi? Ayıptır ya ayıp.”

“Siz annem hakkında nasıl böylesi ithamlarda bulunursunuz? Annem kimse ile evlenmedi. Benim babam olacak adamın adı da Mehmet’tir. Hem siz kimsiniz? Babamı da nereden tanıyorsunuz?”

“Ben Mehmet’in annesiyim de... Bir dakika, bir dakika. Sen az evvel oğlumun senin baban olduğunu mu söyledin?”

“Evet. Fakat benim öyle bir babam yok. Laf gereği söylüyorum sadece.”

“Yani sen benim torunum musun? Allahım neler işitiyorum ben.”

“Ben sizin torununuz falan değilim. Kesin saçmalamayı lütfen. Ayrıca evime nasıl girdiniz? Derhal çıkın evimden. Yoksa polisi aramak durumunda kalacağım.”

“Kızım otur da konuşalım, hadi lütfen. Eve anahtarım ile girdim. Ben de en az senin kadar şaşkınım. Görmüyor musun?”

“Peki ama beş dakika. Sonra da bu evden derhal çıkıp gideceksiniz.”

“Şimdi her şeyi başa alalım. Mihriban senin annen mi?”

“Evet.”

“Babanın ismi ise Mehmet midir?”

“Evet.”

“Benim kafam çok karıştı kızım çok. Mihriban nerede? İşte mi yoksa? Benim kendisi ile konuşmam lazım.”

Buna benim de o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Ama yok işte.

Günlerdir kendime kabul ettiremediğim o kelimeyi az sonra tanımadığım bir insana söyleme mecburiyetinde olmak canımı fena halde yakıyordu.

Gözlerimden arka arkaya süzülen yaşlar, boğazımı düğümlüyordu. Zor da olsa çatallaşmış sesime rağmen konuşmaya devam ettim.

“Sizlere ömür.”

“Nasıl yani annen öldü mü?”

Başımı sallayarak yaşlı teyzenin sorusunu onayladım. İçeride derin bir sessizlik hâkimdi o an. Başını önüne eğdi ve sessiz sedasız ağlamaya başladı. Olayları, dahası anlatmak istediklerini anlayamıyordum. Yoksa söylediklerinde haklı mıydı? Gerçekten karşımda duran kişi benim babaannem miydi?

Beynime nüfuz etmiş ve ağızımdan çıkmaya yer arayan onlarca soruyu zor zapt ediyor, yaşlı teyzeyi sakinleşip sakinleşmediğine dair ikide bir kontrol ediyordum.

Az sonra yaşlı teyze eşarabının ucunu arkadan tutarak çekti. Aklaşmış düz saçlarını hızlıca topuz yaptı. Ellerini istemsizce olduğu aşikâr, yumru yapıp sıkı ve ardından gözlerini kapatarak konuşmaya başladı.

“Mehmet ile Mihriban birbirlerini çok seven fakat yan yana gelince de geçinemeyen iki ayrı insanlardı. Bunu onlara defalarca anlatmak istediysem de nafile. Beni dinlemedikleri yetmezmiş gibi boyuna saygısızlık yaptılar. Akılları sıra susacağımı sandılar ama susmadım. Bayağı direttim de. Fakat beni de hep kötü bildiler. Özellikle de annen. Sanki onu istemiyormuşum gibi bir hava takınıp durdular. Ama ana yüreği nedir, onu bilemediler işte. Hangi ana çocuğunun kötülüğünü ister ki? Hem ben sevda nedir bilmez miyim? Oğlumun sevdiği kadın ile evlenmesine neden razı olmayayım? Bu kötülüğü hangi ana yapar evladına, sorarım?”

Sonra bir gün...

Bir gün kapı hırpalarcasına çalınıyordu. Kötü bir şey olduğuna dair endişe duyup derhal koşup kapıyı açtım. Mehmet ile Mihriban idi gelen. Her ikisi de yüzüme bakarak alay edercesine sırtıyorlardı. Annenin elinde evlilik cüzdanı ve her ikisi de aynı anda bağırmağa başladılar: ‘Biz evlendik!’

Yine de tek kötü bir şey söylemedim. Düşünsene kızım, oğlun evleniyor fakat mürüvvetini göremiyorsun. Canım acımadı değil. Her şeye rağmen tebessüm etmeyi elden bırakmadım. Bol bol dua edip, haklarında hep hayırlı olanı diledim.

Başları ne yalan söyleyeyim her şey o kadar güzeldi ki, en başından beri çocuklara karşı haksızlık mı ettim diye kara kara düşünmeye başlamıştım.

O günler annen, geçmişte yaptıkları saygısızlıktan ötürü gelip benden defalarca özür diledi. O gün ne kadar mesuttum anlata-mam. Çünkü kendisini öz kızım gibi çok seviyordum.

Fakat Mehmet farkında olmadan benden sürekli uzak durma-ya devam ediyordu. Bir gün ağzımı açıp da tek kelime etmedim. Onlar hep mutlu olsunlar, birbirleri ile iyi geçinsinler yeter dedim.

Ve her şey olağan ilerlemeye devam ediyordu. Ta ki o akşama kadar...

Annen hamile olduğunu söylediği an, Mehmet’ten hiçbir tepki gelmedi. Yalnızca sustu ve yemeğini yemeye devam etti. Oysa bir erkeğin duymak istediği en güzel ve en özel andır baba olacağı hissi.

Ne olduysa o günden sonra oldu işte.

Sözlü tartışmalar giderek yerini temasa bıraktı. Başları araya girip engellesem de sonraları gücüm yetmedi. Mehmet neredeyse annesine bile el kaldıracaktı.

Sonra bir gün öğle vakti idi yanlış hatırlamıyorsam. Anneni karşıma aldım ve ‘Bak kızım bu adam seni öldürecek. Kaçıp kur-